

това ставало съ одобрѣнието на Русия. Каза ми още че директоритѣ Маджаровъ и Бобчевъ като идяли отъ Пловдивъ минали въ сѣщия день прѣзъ едно село около 7—8 километра на сѣверъ отъ Голѣмо-Конаре, и отишли въ Копривщица, гдѣто първий щѣлъ да се жени слѣдъ 2—3 дня за балдъзата на втория Въ това село имъ разказали за моето арестуване въ Голѣмо-Конаре, но тѣ не обърнали никакво внимание на това, и продължили пѣтя си за Копривщица. Това ми даде поводъ да мисля, че тѣмъ е извѣстно съединистическото движение, но че, като съвѣтници на главния управителъ, не желаятъ да се намѣрятъ въ Пловдивъ при свалянето му

На 5 септемврий вечеръта азъ бѣхъ доста дълбоко заспалъ слѣдъ безпокойното ми прѣкарване на два дня и двѣ нощи подъ арестъ, когато единъ силенъ гласъ отъ прозореча на стаята ми ме пробуди. За мое удивление, лицето което ме викаше да стана, бѣше г. Игелстромъ, управляющий руското генерално консулство въ Пловдивъ Той ме разпита на руски езикъ, въ присѣдствието на стражата, за случившето се съ мене, за числото на възстаналитѣ срѣщу правителството Конарци, за тѣхнитѣ оржжия и пр., и си замина При трѣгването му азъ го помолихъ да ме земе съ себе си, а той ми отговори, че не му било възможно, понеже съмъ билъ плѣнникъ.

На 6 септемврий заранъта единъ отъ конарскитѣ свещеници дойде при мене и ми съобщи че имало заповѣдъ отъ Пловдивъ да бѣда освободенъ отъ ареста. И наистина, единъ часъ по-послѣ, на мене се заповѣда да напусна Голѣмо-Конаре, но придруженъ отъ въоръжена стража, която ме поведе прѣзъ нивитѣ и ме изкара на шосето Т.-Пазарджикъ—Пловдивъ, гдѣто ме остави като каза че сега съмъ свободенъ да отида на кждѣто искамъ. Азъ се отправихъ къмъ Пловдивъ, гдѣто пристигнахъ около пладнѣ Тукъ се научихъ че прѣзъ нощъта на 6 септемврий главниятъ управителъ г. Кръстевичъ билъ сваленъ отъ милицията и отъ Конарци, и че Съединението на Източна Румелия съ България подъ скиптра на българския князь Александра било прогласено.

Г.-нъ Кръстевичъ билъ изпратенъ подъ стража въ сѣщия день заранъта въ Голѣмо-Конаре; и за да не се срѣщнемъ по пѣтя, разпоредено било да пѣтуваме по различни пѣтища.

Прѣзъ дня на 6 септемврий, полковникъ Чичаговъ, руский воененъ аташе при руското генерално консулство въ Пловдивъ, щомъ се научилъ че съмъ се завърналъ отъ Голѣмо-Конаре, дойде у дома да ме види и да ми каже, че ако врѣмното правителство ме покани да приема управлението на окръга си, да не отказвамъ, но да работя за Съединена България. И наистина, до вечеръта азъ получихъ писменна покана отъ г.-на д-ръ Г. Странски, прѣдсѣдателъ на Врѣмното Правителство, да отида на Префектурата и да си поема управлението На 7 септемврий заранъта той ми изпрати прѣписи отъ всичкитѣ офи